

Russell

Russell vill definiera ordet "the" som ingår i s.k. bestämda beskrivningar. Bestämda beskrivningar är satser av formen:

"the F is G",

Text "Kungen av Frankrike är skallig".

Russells problem: vilken är den *logiska formen* hos bestämda beskrivningar?

Har man en subjekt-predikat-syn på språket så analyserar man den på följande sätt:

Subjekt: Kungen av Frankrike

Predikat: Skallig.

Men eftersom det inte finns någon kung av Frankrike, så verkar satsen vara meningslös ändå när allt kommer omkring. Bl a Meinong löste det genom att säga att fast kungen av Frankrike inte existerar så "subsisterar" han: en sorts lägre grad av existens. Det ansåg Russell vara absurt, och han såg det som ett exempel på hur en felaktig analys av språket kunde leda till absurda metafysiska ståndpunkter. En förutsättning för en korrekt filosofi var således att man analyserade språket korrekt.

Man kan också komma fram till samma idé genom att ha vad Lycan kallar den referentiella teorin om mening: dvs. att ord och uttryck har mening i kraft av vad de refererar till. Den teorin möter ju förstås problem med uttryck som inte refererar, som "den nuvarande kungen av Frankrike". För att rädda teorin postulerar man så – helt ad hoc – en "lägre grad" av existens.

Russells föreslår således att vi ska analysera satsen "den nuvarande kungen av Frankrike är skallig" på följande sätt:

"Det finns minst ett x sådant att x är en nuvarande kung av Frankrike" och

"För alla y sådana att y är kungar av Frankrike, så är $y=x$ " (Dvs det finns som mest en kung av Frankrike) och

"För alla x sådana att x är kungen av Frankrike, så är x skallig"

Russell menar nu att uttryck som "den nuvarande kungen av Frankrike" – dvs öppna satser av formen Fx inte har någon mening i sig själv – endast *slutna satser* som "det finns en unik kung av Frankrike" – $\exists!x Fx$ har mening. Således behöver vi inte postulera några entiteter som uttrycket "den nuvarande kungen av Frankrike" refererar till för att uttrycket "den nuvarande kungen av Frankrike är skallig" ska vara meningsfull.

Således blir satsen ”den nuvarande kungen av Frankrike är skallig” en konjunktion med tre konjunkter. Den första av dessa konjunkter är falsk, eftersom det inte finns någon nuvarande kung av Frankrike. Således är hela satsen falsk.

Russells förslag löser ett antal problem som tidigare meningsteorier ställts inför. Förutom problemet med referens till icke-existerande entiteter som ”den nuvarande kungen av Frankrike” löser det bl a:

Freges problem: hur kan ”Scott is the author of Waverley” vara informativt? Om båda uttrycken har sin referens som sin mening tycks det vara trivialt. Men enligt Russells teori ska denna sats analyseras som att ”vara författaren till Waverley” tillskrivs Scott, något som naturligtvis är informativt.

För Russell har namn, till skillnad från t ex predikat, faktiskt en egen mening – nämligen vad de refererar till. Ett namn refererar alltså alltid – annars är det inget namn. Det leder Russell till ett antal slutsatser:

- 1) Satsen ”Scott är Sir Walter” är, ”så länge namnen används som namn” lika trivial som ”Scott är Scott”. En aning överraskande slutsats, eftersom man intuitivt skulle säga att den första satsen kan vara informativ om man inte vet att Scott är Sir Walter men den andra aldrig är det. Men Russell menar att satser som ”Scott är Sir Walter” kan användas på ett annat sätt; ”Scott” och ”Sir Walter” kan användas inte som namn utan som bestämda beskrivningar: ”personen som kallas ’Scott’/’Sir Walter’”. Och satsen ”personen som kallas ’Sir Walter’ är Scott” är inte trivial.
- 2) Russell menar att de enda riktiga namnen är orden ”this” och ”that”, eftersom de är de enda ord som vi alltid kan vara säkra på att de refererar – de refererar nämligen till våra sinnesdata och dem kan vi inte missta oss på. Enligt den idén skulle alltså ”vanliga” namn som Aristoteles inte vara riktiga namn utan bestämda beskrivningar: ”filosofen från Stageira som var Alexander den stores lärare” t ex.

